

La Tamarita (Pg. Sant Gervasi/ pl. Kennedy)

Aquesta finca ocupa el torrent conegut amb el nom del Frare Blanc i va ser, en els seus orígens, propietat de la família Craywinckel, terratinents del barri a començaments de segle. Alfred Mata Julià, industrial cotoner que es va enriquir durant la Primera Guerra Mundial, va comprar La Tamarita i va fer arreglar els jardins a Nicolau Maria Rubió i Tudurí. La finca és una petita joia d'altre temps que va ser concebuda com un espai de repòs i contemplació. El disseny dels jardins respon fonamentalment a les influències dels estils italians i francesos que tant han marcat a la majoria de jardins d'arreu d'Europa.

Una forma diferent i molt agradable de gaudir d'aquests jardins es assistint a qualsevol dels concerts de música clàssica que cada divendres del mes de juliol a les 22.15 h tenen lloc en aquest indret.

JARDINS DE LA TAMARITA:

El 1852 trobem un expedient d'urbanització de la finca de La Tamarita, propietat aleshores d' Antoni Camps (vorejada per les propietats Craywinckel). Dins la finca havia una casa edificada que podia haver estat l'origen de l'actual: construïda per l'industrial Pere Matas, al mig de la primera guerra mundial i confiscada, durant la guerra civil espanyola, per utilitzar els seus baixos com a pressó. Des d'aleshores ha estat tancada. Fora de la finca queda la casa nomenada del Frare Negre, perquè pertanyia als jesuïtes, en contraposició de la del Frare Blanc que pertanyia als dominics. Sota la torre del Frare Negre es trobava el pas del testament dels ases, un dels més accidentats, com el seu nom indica, que conduïa l'aigua fins el torrent del Frare Blanc.

NICOLAU RUBIO I TUDURI: 1891-1981.

Arquitecte, dissenyador de jardins, urbanista i escriptor. Deixeble d' A.Galí i de Jean Forestier, gràcies al qual s'especialitzà en arquitectura de jardins.

1ª etapa:

Director dels jardins públics de Barcelona, fins el 1937 quan s'exilià voluntàriament. Col.laborà amb en Forestier en la realització del Parc de Montjuïc, introduí a Catalunya la idea del jardí paisatge.

Com a secretari de la societat Ciutat jardí, i com a conseqüència del Pla Jaussely, el 1905, que ja remarcava un tractament sistemàtic i complet dels parcs i jardins repartits per tota la ciutat, Rubió i Tudurí va desenvolupar la distribució de l'espai lliure en tres semicercles concèntrics de parcs que nomenava: parcs interiors, cintura de parcs suburbans i cintura de parcs exteriors, limitats per la reserva de bosc i paissatge de la serra de Collserola.

La seva expressió poètica és influïda per un fort esperit llatí, evocació a la mediterrània, influència hispano-àrab i record del jardí italià del Cinquecento.

Dins d'aquesta etapa cal inserir l'ajardinament de la Tamarita: Jardí de doble estructura conposada per eixos curts amb esquemes geomètrics i l'altre més lliure i romàntic, segons que explica l'arquitecte Carles Casamor a l'estudi per a la restauració del jardí.

Destaquen tres elements:

El relleu: a diferents nivells, aprofitant el desnivell del

